

reclameres, skøndt der ikke er tilveiebragt fuld-
 stændigt Beviis for Gtendomsretten, indrømmer
 Vedkommende at faae disse Gjenstande, naar
 man blot er moralisk overbevist om deres Ad-
 komst, hvorimod den Private holder sig til
 Lovgivningen, fordrer saa strenge Beviser, som
 efter Lovgivningen kan fordres, og udleverer ikke
 Noget, førend disse Beviser ere tilveiebragte,
 derfor er det naturligt, at Forholdet bliver et
 andet for de Private, end for Staten. Da
 nu iøvrigt næsten hele Forstrandsrettigheden
 paa Vestkysten tilhører Staten, saa havde man
 troet, navnlig af Humanitets Hensyn, at der
 kunde være Anledning til at erhverve denne
 Forstrand, om ogsaa Kjøbesummen ikke abso-
 lut forrentede sig. Noget stort Tab kan der
 dog ikke ventes, thi der kommer altid Saame-
 get ind, at den største Deel af Renten bliver
 dækket.

Jeg skal dernæst omtale det af den sidste
 ærede Taler stillede Amendement. Han charac-
 teriserede Regjeringens Fremgangsmaade meget
 strengt, men da jeg ikke troer, det var saa
 ilde meent, saa skal jeg ikke opholde mig der-
 ved. Jeg skal derimod søge at forklare Thing-
 get, hoorledes Forholdene i Virkeligheden stille
 sig. Der indstrandede i forrige Aar, som be-
 kjendt, paa Bornholm den store russiske Damp-
 fregat Archimedes, som blev Drag, og hvor-
 efter en Mængde Gjenstande bleve indførte i
 Rønne Havn; men, skøndt Havnepengene ud-
 gjorde 979 Rbd., saa vare de fleste Gjenstande
 lidet værd, og man antog endogsaa, at der blev
 Tab paa den hele Bjerkning. Det er imidler-
 tid vist, at Bornholm havde en stor Indtægt
 af denne Stranding (S. F. Petersen; Men
 ikke Havnen!). Havnen skulde have 979 Rbd.,
 og, hvis den ærede Rigsdagsmand vil opgive,
 hvor stort det Beløb var, hvortil de bortsolgte
 Gjenstande bleve udbragte — jeg troer, at det
 var 13 eller 1400 Rbd. —, saa vil han see,
 at Havnens Indtægt stod i et overordentlig
 godt Forhold til det Beløb, Gjenstandene bleve
 udbragte til. Da denne Ulykke her nu førte
 til et saa uheldigt Resultat for vedkommende
 Ciere, var det naturligt, at Regjeringen ifølge
 heraf, samt af Hensyn til Stillingen til Rus-
 land, eftergav Tolden, og at man ogsaa paa-
 tog sig Afgjørelsen af Havnepengene. Dersom

det nu var det Rigtige, at Regjeringen ikke
 retligt kunde besatte sig med at mo-
 derere Havnepengene efter Forholdenes
 Bessaffenhed under Tarten, ja, saa havde den
 ærede Taler Ret; men det har været fast
 Praxis, saaledes som navnlig er ovgivet fra
 Finansministeriet, som traadte istedetfor Gene-
 raltoldkammeret, at tidligere dette Collegium,
 og senere Indenrigsministeriet, er bemyndiget
 til, da Havnevesenet ikke er et reent commu-
 nalt Anliggende, men tillige et Statsanlig-
 gende, at moderere Havnepengene i visse en-
 kelte saadanne Tilfælde, hvor Oppebørslen efter
 Tarten blev ubillig. Naar man nu vil sam-
 menligne Havnepengenes Størrelse med Pro-
 venvuet af det bjergede Gods, saa er det klart,
 at, hvis det ogsaa havde været en Privat-
 mand, der havde eiet det Bjergede og havde
 søgt Moderation af Havnepengene, saa havde
 det ikke været mere end billigt og retfærdigt,
 at Havneafgiften var modereret fra 979 Rbd.
 til 600 Rbd. Man er altsaa fra Regjerin-
 gens Standpunkt gaaet ud fra, at man vilde
 fastholde en saadan Godtgjørelse, hvortil man
 retfærdigt burde have modereret Havnepengene,
 naar det havde været en Privatmands Drag.
 Dersom det endnu imidlertid antages, at det
 her Utrede ikke er rigtigt, at Ministeriet ikke
 har havt denne Besøielse til at moderere Hav-
 nepengene, saa er den rette Veien at gaae til
 Domstolene (Her!). Det er ikke den rette Veien
 at bringe det ind under Rigsdagens Afgjørelse,
 at den skulde afgjøre, hvorvidt Ministeriets
 Besøielse her strækker sig. — Jeg maa iøvrigt
 forvare mig imod, om Rigsdagen vilde bifalde
 Endringsforslaget, at der deri skulde ligge, at
 man overhovedet nægtede Ministeriet Besøielse
 til at kunne moderere Havneafgifterne i saa-
 danne Tilfælde, hvor disse blive ubillige i
 Forhold til Gjenstanden. Efter § 77 i Grund-
 loven staaer det Enhver, og ogsaa Havnen
 i Rønne, frit for at bringe det ind under Dom-
 stolenes Paakendelse, om Indenrigsministeriet
 har havt Ret til at moderere Havnepengene.
 Det er klart, at hvis Domstolene sigte nei der-
 til, saa faaer Havnen de 979 Rbd., og det er
 altsaa det første Spørgsmaal i Sagen. Jeg
 mener, at Thinget ikke kan have Anledning til
 at gaae ind paa dette; thi der behøves ingen